RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 72.981 van 3 april 1998
in de zaken A. 42.357/XII-890
43.876/XII-891.

In zake : de v.z.w. GEZIN- EN JEUGDDIENST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. BOURGEOIS,
kantoor houdende te IZEGEM,
Burg. Vandenbogaerdelaan 18

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. GEZIN- EN JEUGDDIENST op 24 april 1990 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 9 maart 1990 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij geweigerd wordt haar voor het jaar 1990 een collectevergunning toe te kennen;

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. GEZIN- EN JEUGDDIENST op 22 februari 1991 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 16 januari 1991 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij geweigerd wordt haar voor het jaar 1991 een collectevergunning toe te kennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. LUST;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 1994 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 8 augustus 1994 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 maart 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. TASMIER, die loco Advocaat L. MARES verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het wat het beschikkend gedeelte betreft eensluidend advies van Auditeur J. LUST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De verzoekende partij is in 1974 opgericht met als maatschappelijk doel door middel van zelfstandige initiatieven "de organisatie en de uitoefening van een sociale dienst" te realiseren door hulpverlening op diverse vlakken aan in nood verkerende personen of door steun te verlenen aan bestaande en nieuwe sociale initiatieven. Zij vindt haar enige bron van inkomsten in de activiteiten van haar inzameldienst die systematisch

inzamelacties organiseert van goederen in natura, vooral kleding en textiel.

1.2. Op 3 februari 1989 vraagt verzoekster aan de verwerende partij haar vergunning voor het "huis-aan-huis-inzamelen van goederen in natura" te vernieuwen. Zij wijst in haar aanvraag op de doorgevoerde "herstructureringen (begin 1988)" en de betere vooruitzichten die zich aandienen zodat de bedoeling voorligt "om de financiële toestand tegen eind van 1989 in een verantwoord evenwicht te herstellen".

In een nota van 17 maart 1989 aan de minister wijst de administratie erop dat de collectewerking van de v.z.w. twee jaar na mekaar een negatief resultaat gehad heeft, met name 1 448 310 BEF in 1986 en 5 674 946 BEF in 1987, dat teneinde de verzoekende partij een nieuwe kans te geven, bij koninklijk besluit van 29 april 1988 besloten werd haar een vergunning te verlenen voor zes maanden, en dat, daar het verlies in de eerste helft van 1988 teruggelopen was en er een herstructurering had plaatsgevonden, bij koninklijk besluit van 1 oktober 1988 een nieuwe vergunning verleend werd, lopende tot 31 maart 1989. Hoewel de jaarrekening 1988 een negatief resultaat van 1 923 823 BEF. vertoont, stelt het bestuur, rekening houdend met "de sterk verbeterde situatie t.a.v. 1987", aan de minister voor "de vereniging een laatste kans te geven haar nieuw beleid bij te sturen en tegen het einde van 1989 een financieel evenwicht te bereiken" door haar een vergunning te verlenen tot 31 december 1989. De nota besluit: "Indien evenwel dit jaar het verwachte resultaat niet wordt bereikt, dan kan bezwaarlijk nog een vergunning worden toegestaan aan deze V.Z.W.".

Bij koninklijk besluit van 17 april 1989 wordt aan de verzoekende partij de vergunning verleend om tot 31 december 1989 over het hele land huis-aan-huis

collecten van goederen te houden. Overeenkomstig artikel 4 van het besluit moet de verzoekende partij uiterlijk op 31 maart 1990 de "balans der collecte in 1989, gesteund op een regelmatige bijgehouden boekhouding" aan de verwerende partij zenden.

1.3. Op 15 november 1989 vraagt verzoekster opnieuw haar vergunning te hernieuwen. Er wordt, wat de resultaten van de acties betreft, gewezen op "dubieuze praktijken" van derden die haar productiviteitsverlies deden lijden, maar er wordt ook gewezen op de hoopgevende signalen die in het tweede deel van het jaar zijn waargenomen zodat de v.z.w. "geleidelijk en zeker naar een gezondere evolutie (evolueert)".

De verwerende partij antwoordt dat vooraleer op het verzoek kan worden ingegaan "de resultaten van de collectenwerking, toegestaan bij koninklijk besluit van 17 oktober 1989 aan (het bestuur) moet overgemaakt worden", waarna verzoekster, omdat zij de balans van 1989 pas in het voorjaar van 1990 zal kunnen overleggen, erom verzoekt een "vergunning van kortere tijd te verlenen, bijvoorbeeld tot 31 maart 1990".

1.4. Die aanvraag voor een tijdelijke vergunning tot 31 maart 1990 wordt door de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 januari 1990 geweigerd op grond van het motief dat de "vergunning toegestaan bij K.B. van 17 april 1989 werd verstrekt met als strikte voorwaarde dat de resultaten van het jaar 1989 positief zouden zijn" en dat hij "deze resultaten (wenst) te kennen alvorens een definitief standpunt in te nemen".

1.5. Op 14 februari 1990 zendt de verzoekende partij het resultaat van de collectenwerking-1989, als gevraagd door de minister, in. Het resultaat vertoont een negatief saldo van 185 986 BEF.

Bij brief van 9 maart 1990 deelt de Minister aan de verzoekende partij mede:

> "Ik heb de resultaten van de kollektenwerking van uw V.Z.W. voor het jaar 1989 met aandacht onderzocht.
> De inzamelakties sluiten af met een verlies van 185.986 frank.
> In overeenstemming met wat U werd meegedeeld in mijn brief van 6 januari 1990, nl. dat de kollektevergunning van 1989 U werd toegekend met als bijkomende voorwaarde dat de resultaten van 1989 positief moesten zijn opdat een vergunning voor het volgende jaar zou kunnen worden verleend, kan ik U onmogelijk een kollektevergunning voor 1990 toekennen".

De in die brief vervatte beslissing maakt het voorwerp uit van het eerst ingediende annulatieberoep.

1.6 Op 17 september 1990 deelt verzoekster aan het ministerie mede dat in de eerste zes maanden van dat jaar een bedrijfswinst van 390 682 BEF. gerealiseerd werd. Zij legt de resultatenrekening van de gedurende het eerste semester van 1990 gehouden collectes voor en vraagt de vernieuwing van haar vergunning.

1.7. In een nota van 1 oktober 1990 zet de administratie aan de minister uiteen dat de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van 9 maart 1990 beroep bij de Raad van State ingesteld heeft, dat het bestuur ook gedagvaard is voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en dat de verzoekende partij, ondanks de weigeringsbeslissing, voort collecten blijft houden. In die omstandigheden vindt zij de vraag om een nieuwe vergunning "op z’n minst gezegd voorbarig", acht zij het aangewezen de uitspraak in de rechtsgedingen af te wachten en wijst zij erop dat volgens de rechtspraak een overtreder van het koninklijk besluit van 22 september 1823 "geen vergunning meer kan krijgen". Zij stelt voor aan de verzoekende partij mede te delen "dat er op dit

ogenblik nog geen standpunt kan worden ingenomen betreffende de hernieuwing van de collectevergunning".

1.8. Bij vonnis van 19 december 1990 wijst de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de vordering van de verzoekende partij af. Hij overweegt dat de aan de verzoekende partij op 17 april 1989 verleende vergunning uitdrukkelijk bepaalt dat de balans van de collecten 1989 aan het bestuur gezonden moet worden en dat "aanvaard mag worden dat het verlenen van een latere vergunning enkel afhankelijk gesteld wordt van het al dan niet verlieslatend resultaat der inzamelacties in 1989, die negatief scoorden".

1.9. Op 21 december 1990 vraagt de verzoekende partij om haar voor het jaar 1991 een vergunning toe te kennen. Zij wijst opnieuw op de positieve resultaten van de collectewerking per 30 juni 1990.

De minister antwoordt op 16 januari 1991 dat de vergunning niet kan worden toegekend. De motieven van zijn beslissing zijn de volgende: "Er dient rekening gehouden te worden met de rechtsgedingen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel en bij de Raad van State, en met het feit dat uw v.z.w. huis-aan-huis collecten heeft georganiseerd in 1990 zonder dat hiervoor een vergunning werd afgeleverd. Desbetreffend werden er bij de Procureur des Konings te Kortrijk en Dendermonde strafdossiers geopend".

Deze beslissing vormt het voorwerp van het tweede beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in de beide zaken opwerpt dat het beroep niet ontvankelijk ingeleid is omdat de verzoekende partij in gebreke is een uittreksel uit haar notulenboek voor te leggen waaruit blijkt dat het bevoegde

orgaan van de v.z.w. "tijdig en geldig" een beslissing genomen heeft over het indienen van een annulatieberoep;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij met haar memorie van wederantwoord in de zaak G/A. 42.357/XII-890 het bewijs voorlegt dat de raad van bestuur van de v.z.w. op 3 april 1990 besloten heeft een annulatieberoep in te dienen tegen de ministeriële weigering van 9 maart 1990; dat de verzoekende partij met haar verzoekschrift in de zaak G/A. 43.876/XII-891 het bewijs voorlegt dat dezelfde beheerraad op 29 januari 1991 besloten heeft een annulatieberoep in te dienen tegen de ministeriële weigering van 16 januari 1991; dat de raad van bestuur bij het nemen van die twee beslissingen gehandeld heeft overeenkomstig de voorschriften van de statuten; dat de exceptie derhalve in beide gevallen feitelijke grondslag mist;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in de zaak G/A. 43.876/XII-891 opwerpt dat zij van de verzoekende partij "geen enkele mededeling van stukken heeft bekomen" en evenmin een inventaris van de stukken die in die procedure worden aangewend;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij daarop antwoordt dat de verwerende partij alle door haar in de gerechtelijke procedures neergelegde stukken kent, dat zij alsnog een inventaris van de stukken heeft opgemaakt en dat de verwerende partij "op eerste vraag" kennis zal kunnen nemen van stukken die haar alsnog onbekend zouden zijn;

2.2.3. Overwegende dat luidens artikel 86, eerste lid, van het algemeen procedurereglement de tot de Raad gerichte verzoekschriften een inventaris "van de ter staving ingeroepen stukken" moeten bevatten; dat de verzoekende partij aan dat voorschrift voldaan heeft;

dat, indien in logica mag verwacht worden dat een kopie van die inventaris aan de verwerende partij wordt medegedeeld op het ogenblik dat haar een afschrift van het verzoekschrift wordt toegezonden overeenkomstig artikel 6 van het procedurereglement, het niet mededelen van de kopie van de inventaris niet als een miskenning van een substantieel vormvoorschrift gezien kan worden en derhalve niet moet leiden tot de onontvankelijkheid van het annulatieberoep, maar dat die handelwijze enkel een weerslag kan hebben op de aan de verwerende partij geboden mogelijkheid om haar verdediging voor te bereiden; dat de verwerende partij in dit geval niet aantoont op welke wijze -en zelfs niet beweert dat- de niet-mededeling van de inventaris van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken haar zou geremd hebben in de uitwerking van haar verdediging;

Overwegende dat de procedureregeling voor de Raad van State geen bepaling bevat die de verzoekende partij ertoe verplicht aan de verwerende partij een kopie over te leggen van de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt;

Overwegende dat de exceptie ongegrond is;

3.1. Overwegende dat in zijn verslag het bevoegd lid van het Auditoraat ambtshalve vastgesteld heeft dat de bestreden beslissingen genomen zijn door een niet ter zake bevoegde overheid daar zij uitgaan van de Minister van Binnenlandse Zaken terwijl artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 september 1823 houdende bepalingen nopens het doen van collecten in kerken of aan de huizen de Koning bevoegd heeft gemaakt;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar laatste memorie op antwoordt dat het genoemde artikel 2 alleen betrekking heeft op een "autorisatie" en niet op een weigeringsbesluit en dat "in ons staats-

bestel", waarin een handeling van de Koning altijd door een minister gedekt moet zijn, het "logisch" is dat de minister een weigeringsbeslissing mededeelt; dat zij daaraan toevoegt dat de Koning er niet toe verplicht is een weigeringsbesluit aan de betrokkene mede te delen zodat, aangezien de beginselen van behoorlijk bestuur wel vereisen dat de rechtzoekende niet in het ongewisse blijft, de mededeling door de minister van de weigeringsbeslissing met de bijhorende motivering volstaat; dat zij tenslotte erop wijst dat het koninklijk besluit van 22 september 1823 dagtekent uit een periode waarin de vorst een "quasi absolute bevoegdheid" had en dat er toen geen sprake was van beginselen van behoorlijk bestuur;

3.3.1. Overwegende dat artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 september 1823 houdende bepalingen nopens het doen van collecten in de kerken of aan de huizen bepaalt dat:

> "(...) instellingen of personen, die aan de huizen zullen willen rondgaan tot het doen van kollekten ter leniging van rampen en ongelukken, daartoe vooraf schriftelijke autorisatie zullen moeten bekomen:
> a. van het gemeentebestuur, zo de inzameling van penningen slechts in één gemeente plaats heeft;
> b. van de Gedeputeerde Staten der betrokken provincie, bijaldien de inzameling in meer dan één gemeente geschiedt;
> c. van Ons, wanneer de inzameling zich tot meer dan één provincie uitstrekt.";

3.3.2. Overwegende dat blijkens die bepaling de Koning zichzelf de bevoegdheid heeft voorbehouden om uitspraak te doen over een aanvraag tot het houden van een inzameling in meer dan één provincie; dat de verplichting om een toelating te vragen voor het bestuur de correlaire verplichting inhoudt om over de aanvraag te beschikken; dat bij het beschikken over die aanvraag het bestuur over een discretionaire bevoegdheid beschikt; dat het derhalve alleen de Koning is die een beslissing

vermag te nemen zowel in het geval de vergunning geweigerd wordt als in het geval zij toegestaan wordt en dat de minister in artikel 2 geen grondslag kan vinden om eigener gezag een weigeringsbeslissing te nemen; dat de verwerende partij niet aantoont en zelfs niet aanvoert dat de Koning zijn bevoegdheid om te beslissen regelmatig aan de Minister van Binnenlandse Zaken gedelegeerd heeft; dat de Raad van State derhalve ambtshalve moet vaststellen dat de beslissingen van de minister uitgaan van een onbevoegde overheid;

4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift gericht tegen de ministeriële beslissing van 9 maart 1990 (de zaak G/A 42.357/XII-890) als tweede middel machtsoverschrijding en machtsafwending aanvoert; dat zij machtsoverschrijding ziet in het feit dat de beslissing niet strookt met de reglementaire beschikkingen ter zake, te weten het koninklijk besluit van 22 september 1823, en dat zij op een verkeerde motivering berust; dat zij machtsafwending ziet in het feit dat de beslissing ernstige gevolgen heeft, die haar sociale werking in het gedrang kan brengen;

Overwegende dat de verzoekende partij dienaangaande uiteenzet wat volgt: het koninklijk besluit van 22 september 1823 is uitgevaardigd om, zonder de edelmoedigheid van liefdadige personen in de weg te staan, een einde te maken aan de misbruiken van personen die aalmoezen trachten te verkrijgen door te verwijzen naar rampen of ongelukken en in haar geval kan niet getwijfeld worden aan haar edelmoedigheid (zij besteedt zowat 5,2 miljoen frank per jaar aan sociale werking) of aan de doelmatigheid van haar werking (zij werkt op zelfstandige basis en neemt deel aan projecten van anderen); de bestreden beslissing steunt enkel op de vaststelling dat de resultatenrekening van de recuperatiedienst voor het jaar 1989 een negatief saldo van 185.986 frank vertoont, maar dit cijfer moet geplaatst

worden in "het kader van (haar) globale werking" en met name acht geslagen moet worden op het feit dat zij in 1989 een omzetcijfer van 24.114.522 frank gerealiseerd heeft, dat zij ondanks dat verlies toch nog een sociale activiteit ontplooid heeft voor een bedrag van meer dan 5 miljoen frank zonder dat zulks het bestaan van de v.z.w. in het gedrang heeft gebracht en dat het verlies bepaalde oorzaken heeft, te weten de dubieuze praktijken van concurrenten die geen vergunning hebben en de malaise in de recuperatiesector; in de economische omstandigheden wordt een kentering vastgesteld, die tezamen met de intern genomen herstructureringsmaatregelen uitzicht biedt op betere resultaten;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het koninklijk besluit van 22 september 1823 haar er niet toe verplicht "lukraak vergunningen uit te delen" maar dat zij ter zake een appreciatiebevoegdheid behoudt, dat in dit geval de verzoekende partij voor het vierde opeenvolgend jaar verlies heeft geleden, dat "niet alleen het bedrijfsverlies enorm groot was (maar dat) de collectewerking zelf (afgesloten werd) met verlies", hetgeen aantoont dat die collectes niet meer overeenstemmen met het koninklijk besluit van 22 september 1823 omdat "het volstrekt uitgesloten is om een collecte met verlies af te sluiten en toch nog te beweren dat deze collecte zogezegd dient ter leniging van rampen of ongelukken"; dat zij ook nog betoogt dat zij het dossier zeer grondig en met inachtneming van alle geldende voorschriften onderzocht heeft, zonder daarbij machtsafwending te hebben begaan;

4.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord uiteenzet dat de verwerende partij zich blind staart op naakte cijfers en geen acht wil slaan op globale economische omstandigheden, op herstructureringsmaatregelen die zij genomen heeft en op het doel en de werking van haar vereniging; dat zij

bijkomend uiteenzet dat de verwerende partij er zich terdege van bewust was dat de bestreden beslissing de verdwijning van de v.z.w. tot gevolg kon hebben, maar dat zij toch bewust de vergunning geweigerd heeft;

4.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog betoogt dat haar sociale werking steunt op de inkomsten van de recuperatiedienst, die afhangen van wijzigende economische omstandigheden waarop zij "naar behoren" tracht in te spelen, maar waar zij in elk geval rekening moet mee houden; dat zij uiteenzet dat zij in het verleden passende maatregelen genomen heeft om het voortbestaan van haar sociale werking niet te moeten staken en dat de maatregelen die zij genomen heeft een gunstig resultaat hebben teweeg-gebracht, in die zin dat de resultaten van de inzamel-dienst vanaf 1990 een positief resultaat vertonen, gaande van 4,7 miljoen in 1990 tot 5,5 miljoen in 1993;

5.1.1. Overwegende dat luidens zijn considerans het koninklijk besluit van 22 september 1823 beoogt, zonder dat het op enigerlei wijze de milddadige bedoelingen van liefdadige personen wil belemmeren, het misbruik tegen te gaan erin bestaande dat individuen die geen recht hebben op de openbare liefdadigheid, onder verwijzing naar rampen en ongelukken een beroep doen op de liefdadige ingesteldheid van de inwoners om van hen aalmoezen te krijgen; dat met dat doel de organisatie van collectes aan een voorafgaande vergunning onder-worpen wordt; dat overeenkomstig artikel 3 van het koninklijk besluit het bestuur met het oog op het verlenen van die vergunning een onderzoek moet voeren naar "de waarheid der opgegeven daadzaken (...) alsmede naar de personen en hunne zedelijkheid";

5.1.2. Overwegende dat, aldus bezien, het door het bestuur te voeren onderzoek betrekking moet hebben op de realiteit van de noden waarvan de leniging beoogd wordt

en op de oprechtheid van de collecteur, hetgeen onder meer insluit dat de opbrengst van de inzameling daadwerkelijk aan het voorgespiegelde doel wordt besteed; dat het bestuur in het resultaat van eerder gehouden inzamelingen aanwijzingen kan vinden om zich een oordeel te vormen over de oprechtheid van de collecteur;

Overwegende dat vanzelfsprekend de milddadigheid van de schenkers misleid wordt wanneer de collecteur de opbrengst van de inzameling gebruikt voor een ander doel dan datgene waarvan tijdens de inzameling melding gemaakt is; dat de schenkers echter evenzeer misleid worden wanneer de collecteur geen significant deel van de ingezamelde goederen kan besteden aan het vooropgezette doel omdat de opbrengst van de inzameling voor een belangrijk deel besteed wordt aan kosten die verbonden zijn met de inzameling, bijvoorbeeld aan werkingskosten die het gevolg zijn van het instandhouden van de door de collecteur opgezette structuur;

5.1.3. Overwegende derhalve dat het, met het oog op de toepassing van het koninklijk besluit van 22 september 1823, niet relevant is te verwijzen naar de sociale activiteiten die de verzoekende v.z.w. ontplooid heeft en ook nog verder blijft ontplooien ondanks de vastgestelde tekorten bij de gehouden inzamelingen; dat immers in het kader van dat reglement de enige vraag is of de ingezamelde goederen gebruikt worden voor het doel dat aan de schenkers voorgehouden is, wat impliceert dat er altijd een verband moet worden aangetoond tussen het resultaat van de inzamelingen en de ontplooide activiteiten;

Overwegende dat er bij het onderzoek van dat verband gewis soepelheid betracht kan worden in die zin dat, in gevallen als dat van de verzoekende partij waarin een permanente sociale dienstverlening gefinancierd wordt door een permanente inzameling, geen con-

creet verband vereist wordt tussen elke inzameling en de daarmee gevoerde dienstverlening maar dat het kan volstaan in het algemeen vast te stellen dat noodlenigende activiteiten gefinancierd worden door inkomsten uit inzamelacties, dus ook wanneer daarvoor gebruik wordt gemaakt van een eerder opgebouwde reserve; dat op die wijze voorkomen kan worden dat een kortstondig verlies op de resultatenrekening, bijvoorbeeld om reden van ongunstige economische omstandigheden, moet leiden tot de vaststelling dat de ingezamelde gelden niet aan het vooropgezette doel worden besteed zodat de inzameling niet voldoet aan de voorwaarden van het koninklijk besluit van 22 september 1823; dat evenwel die soepelheid slechts aanvaard kan worden wanneer de betrokkene het bewijs voorlegt dat de activiteiten verricht worden met gelden die voortkomen uit eerder gehouden inzamelacties;

5.2. Overwegende dat het administratief dossier van de zaak aantoont dat de verzoekende partij sinds 1986 met financiële moeilijkheden kampt; dat met name de inzamelactiviteit vanaf dat jaar een negatief resultaat vertoont, te weten 1 448 310 BEF in 1986, 5 674 946 BEF in 1987 en 1 923 823 BEF in 1988;

Overwegende dat de verwerende partij in die periode de verzoekende partij tot een herstructurering heeft kunnen brengen en dat zij vervolgens de financiële evolutie van verzoeksters inzamelactiviteit nauwlettend in de gaten gehouden heeft om tenslotte, naar blijkt uit de sub 1.2 vermelde nota, aan de minister bij het verlenen van de vergunning voor 1989 voor te stellen in de toekomst geen vergunning meer te verlenen indien de inzamelactiviteit einde 1989 geen financieel evenwicht zou vertonen; dat de bestreden beslissing van 9 maart 1990 dan ook het logisch gevolg is van de vaststelling dat de inzamelactie per 31 december 1989 toch nog een negatief resultaat van 185 986 BEF vertoont; dat ook

hier, om de reden vermeld sub 5.1.3., vastgesteld moet worden dat het geringe bedrag van het in 1989 opgelopen verlies ten opzichte van de totale waarde van de toen ingezamelde goederen geen enkele relevantie vertoont;

5.3. Overwegende dat het negatief resultaat van de inzamelacties, zoals die uit het administratief dossier blijkt, het bewijs inhoudt dat de in die jaren opgehaalde goederen niet besteed zijn aan de aan de schenkers voorgehouden sociale doelstellingen; dat de verwerende partij aldus heeft kunnen vaststellen dat de verzoekende partij niet gehandeld heeft conform de regels gesteld door het koninklijk besluit van 22 september 1823; dat de verzoekende partij ook niet aantoont en zelfs niet aanvoert dat in de periode dat haar resultatenrekening een negatief resultaat vertoonde haar sociale activiteit gefinancierd werd door gelden afkomstig van eerdere inzamelacties; dat op grond daarvan de verwerende partij aan de verzoekende partij de vergunning voor het jaar 1990 heeft kunnen weigeren zonder de door de verzoekende partij aangevoerde machtsoverschrijding te begaan;

5.4. Overwegende dat hiervoren is gebleken dat de verwerende partij in het blijvend negatief resultaat van de inzamelingsacties een rechtmatige grondslag heeft kunnen vinden om de vergunning voor 1990 te weigeren; dat de verzoekende partij geen enkel concreet gegeven overlegt ten bewijze van haar stelling dat het de bedoeling van de verwerende partij zou geweest zijn haar in haar sociale werking te hinderen; dat het middel ongegrond is in zoverre het machtsafwending aanvoert;

5.4. Overwegende dat het in zijn geheel genomen niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat de verzoekende partij aan de met het tweede beroep bestreden beslissing van

16 januari 1991 (de zaak G/A. 43.876/XII-891) verwijt dat zij steunt op een onjuiste motivering; dat zij dienaangaande uiteenzet dat de onregelmatigheid van de beslissing van 9 maart 1990 de vernietiging met zich brengt van de uit die beslissing en uit haar gevolgen voortvloeiende weigering om ook in 1991 goederen in te zamelen;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de weigering van de vergunning voor het jaar 1991 net als de weigering voor het jaar 1990 gebaseerd is op het feit dat aanzienlijke verliezen geleden werden, maar ook op het feit dat verzoekster huis-aan-huis collecten heeft gehouden zonder vergunning; dat zij er op wijst dat de beslissing, "zonder dit expliciet aan te halen", ook verwijst "naar de evolutie van haar resultatenrekening";

6.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord uiteenzet dat haar niet kan worden verweten illegale collecten te hebben gehouden omdat de weigeringsbeslissing voor het jaar 1990 onregelmatig is en omdat de overheid, na de vernietiging van die weigeringsbeslissing, de verplichting zal hebben de situatie recht te zetten; dat zij ook verwijst naar de positieve resultaten die haar recuperatieafdeling in 1990 heeft gerealiseerd;

6.4.1. Overwegende dat de weigeringsbeslissing van 16 januari 1991 expliciet steunt op "de rechtsgedingen bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel en bij de Raad van State" en dat zij ook verwijst naar "het feit dat (de) v.z.w. huis-aan-huis collecten heeft georganiseerd in 1990 zonder dat hiervoor een vergunning werd afgeleverd";

6.4.2. Overwegende dat, blijkens het administratief dossier, die beide motieven overgenomen zijn uit de nota

die de administratie op 1 oktober 1990 aan de minister toegestuurd heeft met betrekking tot de vraag van 17 september 1990 van de verzoekende partij om alsnog voor het jaar 1990 een vergunning te verkrijgen; dat, daargelaten de vraag of die motieven als zodanig een weigering van een vergunning voor het resterend gedeelte van 1990 kunnen onderbouwen, zij in elk geval niet vermogen een daar volledig los van staande beslissing betreffende de vraag om een vergunning te verkrijgen voor het jaar 1991 een wettige grondslag te geven;

Overwegende dat in haar aanvraag van 21 december 1990 de verzoekende partij aanstipt en bewijst dat de resultaten van haar ophaaldienst in het eerste halfjaar van 1990 een positief resultaat vertonen; dat de verwerende partij bij haar besluitvorming blijkbaar niet in het minst acht op dat gegeven geslagen heeft, hoewel het precies de verzoekende partij opnieuw binnen het toepassingsveld van het koninklijk besluit van 22 september 1823 kon brengen; dat het middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt :

- de beslissing van 9 maart 1990 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan de v.z.w. GEZIN- EN JEUGDDIENST geweigerd wordt een collectevergunning voor het jaar 1990 toe te kennen;
- de beslissing van 16 januari 1991 van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan de v.z.w. GEZIN- en JEUGDDIENST geweigerd wordt een collectevergunning voor het jaar 1991 toe te kennen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april 1900 achtennegentig, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BORRET.**